

Dušan Matić (1898 - 1980)

Da imenuješ senke zvezda

Da imenuješ senke
I plamen
Da razgrneš te magle
I kamen
Između sebe i jasne zvezde svoje
Smrti da staneš:
Koliko toplih trava
Koliko bolnih očiju

Koliko puta ljubav
Koliko pustinja
Da kažeš
Nisi stigao.

A grdan jedan džin na tvome
Pragu da uđe čeka
I slabosti sve te da pomete
Na tvome domu

Uzalud

Pred buru

Neka noć bude opet onakva kakvu vi hoćete
Ja više ništa ne znam
Ništa ne razumem
Do samo noć kako opora i smolasta nadolazi
Noć i noć i noć.

Mesto zlata i zla i dobra i zida očaja
Koji se ne sršava o koji udarim glavom svaki čas
Jedan zanos bez lika jedan razum bez krika
Za dugu noć koja nailazi
Pogled i vidik smešni i smešani zanavek.

Sem krvi koja teče između bola svakog i bola svakog
Nema tog viska koji će da im meri dubinu.

Zaboravi svoje pamćenje zaboravi svoj zaborav
Ko putnik rasejani bošču na nepoznatoj stanici
Most ranjav od rana sveta pruža se preko tih urvina
Preko tog užasa i blata
Gde se lomi navika svetlosti u suzi neotkupljenoj.

Eto na proplanku te jeze bez dna da bdim i spavam

Lomljiv i tavan i sam
Drskost mi ništa ne pomaže.